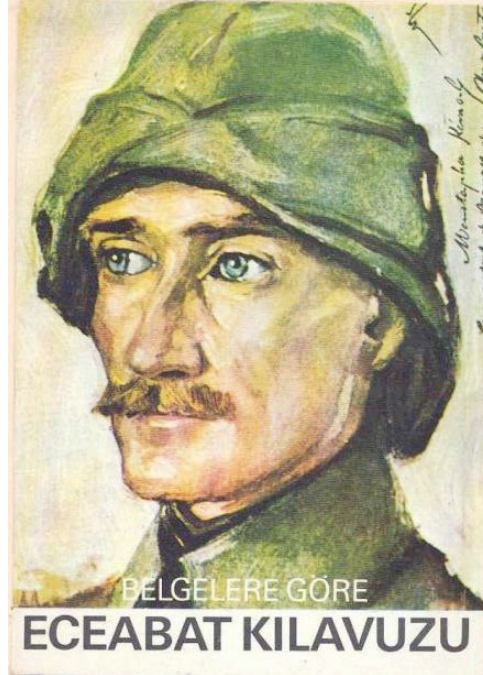

**THE WORDS
“THERE IS NO DIFFERENCE BETWEEN
THE MEHMETS AND THE JOHNNIES”
ENGRAVED ON THE 1915 GALLIPOLI MONUMENTS
DO NOT BELONG TO ATATÜRK.
PART I.**

Cengiz Özakıncı

While Lüleburgaz Atatürk Elementary School teacher Tahsin Özen is walking in the Anafarta Valley on April 15, 1977 with a booklet published in 1969 titled “*Documented Eceabat Guide*”, he meets an old Australian who was lieutenant in the “ANZAC” troops that came to Gallipoli under the command of the English in 1915 and reports to him the following expression that the guide states to belong to Atatürk: **“Those heroes that shed their blood in this country! You are in the soil of a friendly country. Rest in peace. You are side by side, bosom to bosom with Mehmeds... The mothers who sent their sons from faraway countries! Wipe away your tears. Your sons are in our bosom. They are in peace. After having lost their lives on this soil, they have become our sons as well.”**

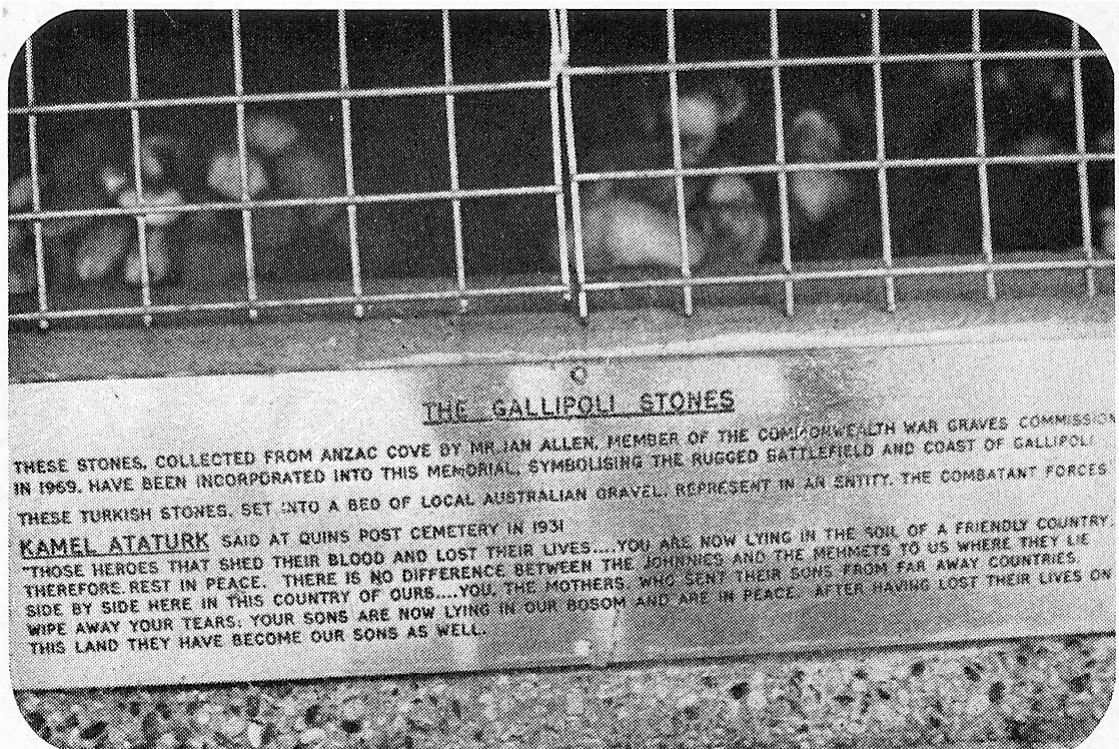
“*Documented Eceabat Guide*”, First Edition, 1969

The Australian former ANZAC soldier is delighted by the words that declare as **heroes** those that came to invade Gallipoli in 1915; he notes down Özen’s postal address and the words shown to belong to Atatürk in the guide. When he returns to his country, he forwards these words to the “*Veteran Anzacs Association*”. The chairperson of the “*Gallipoli Fountains Honor Committee*” in Australia, Alan J. Campbell, considers to add this onto the monument in construction and asks Özen in a letter dated September 12, 1977 to send him information accompanied by the documents related to the date and place that Atatürk said these words. Özen forwards Campbell’s letter to the Turkish Historical Society on October 13, 1977. The director of the Society Uluğ İğdemir, who does the research as to the date and place of these words, determines that the answer to Campbell’s question is mentioned in an interview with Şükrü Kaya, former Minister of Interior during Atatürk’s time, published in the Dünya newspaper of November 10, 1953.

Minister of Interior Şükrü Kaya together with Atatürk.

In that interview, Şükrü Kaya states that he delivered a speech **at the Mehmeds Monument in Gallipoli**, and that **Atatürk himself wrote and gave the text of this speech to him**. These words that were **reported to belong to Atatürk** in the *Eceabat Guide* published in 1969 without any reference, are exactly those words that Şükrü Kaya in his interview of 1953 reports **Atatürk himself to have written and given to him**. On behalf of the Turkish Historical Society, İğdemir sends an official letter to Alan J. Campbell on March 10, 1978, translating into English these words, which he considers to be **“a very meaningful speech that Atatürk had Şükrü Kaya read out in Gallipoli in 1934”**. [i] In a letter dated April 7, 1978, Campbell informs İğdemir that they added these words to the monument made in Australia **making slight alterations** and with Atatürk's signature under them [ii] and sent İğdemir a photograph of the monument together with a letter dated May 31, 1978.

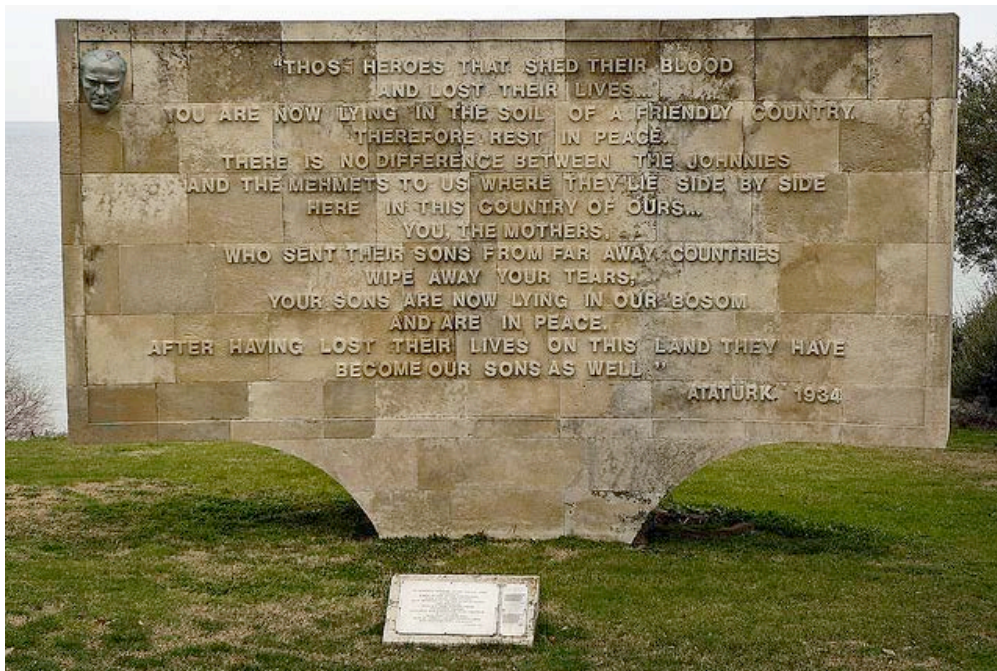

Photograph of the monument, enclosed in the letter that Alan J. Campbell sent to the Turkish Historical Society on 31/05/1978.

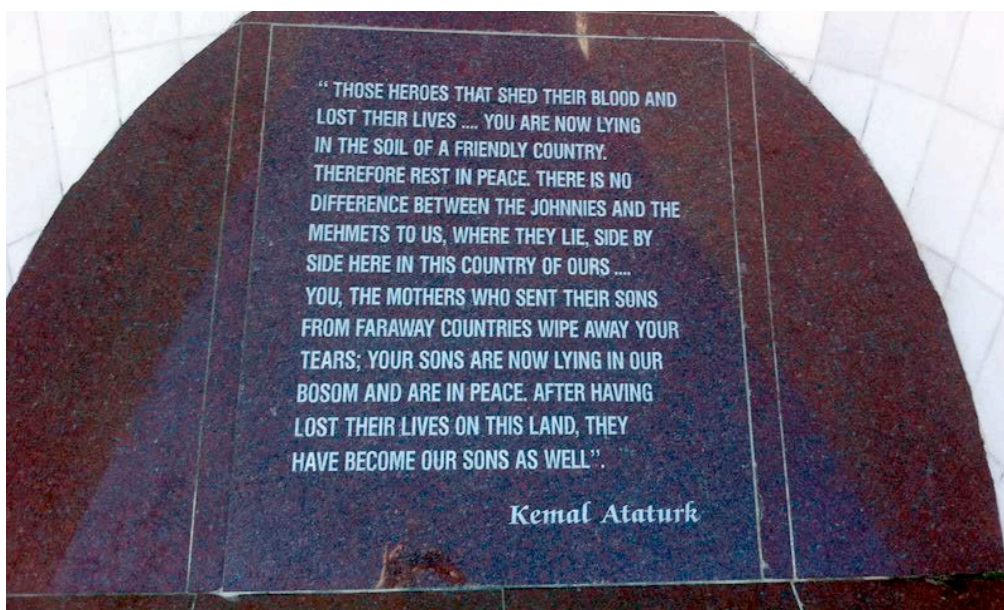
A look at the photo reveals that the **slight changes** made by the Australians are (i)- adding the statement "**there is no difference between the Johnnies and Mehmetts to us**"; (ii)- changing the date **1934** sent by İğdemir into **1931**; (iii)- changing Atatürk's first name **Kemal** into **Kamel**. [iii]

In his response to Campbell on June 8, 1978, İğdemir points out that the year **1931** should be changed into **1934**, and **Kamel** into **Kemal**; however, he did not ask for removal of the statement "**there is no difference between the Johnnies and Mehmetts to us**" that the Australians added to the monument as Atatürk's words, and expresses that **he likes the addition** to "Atatürk's beautiful words".

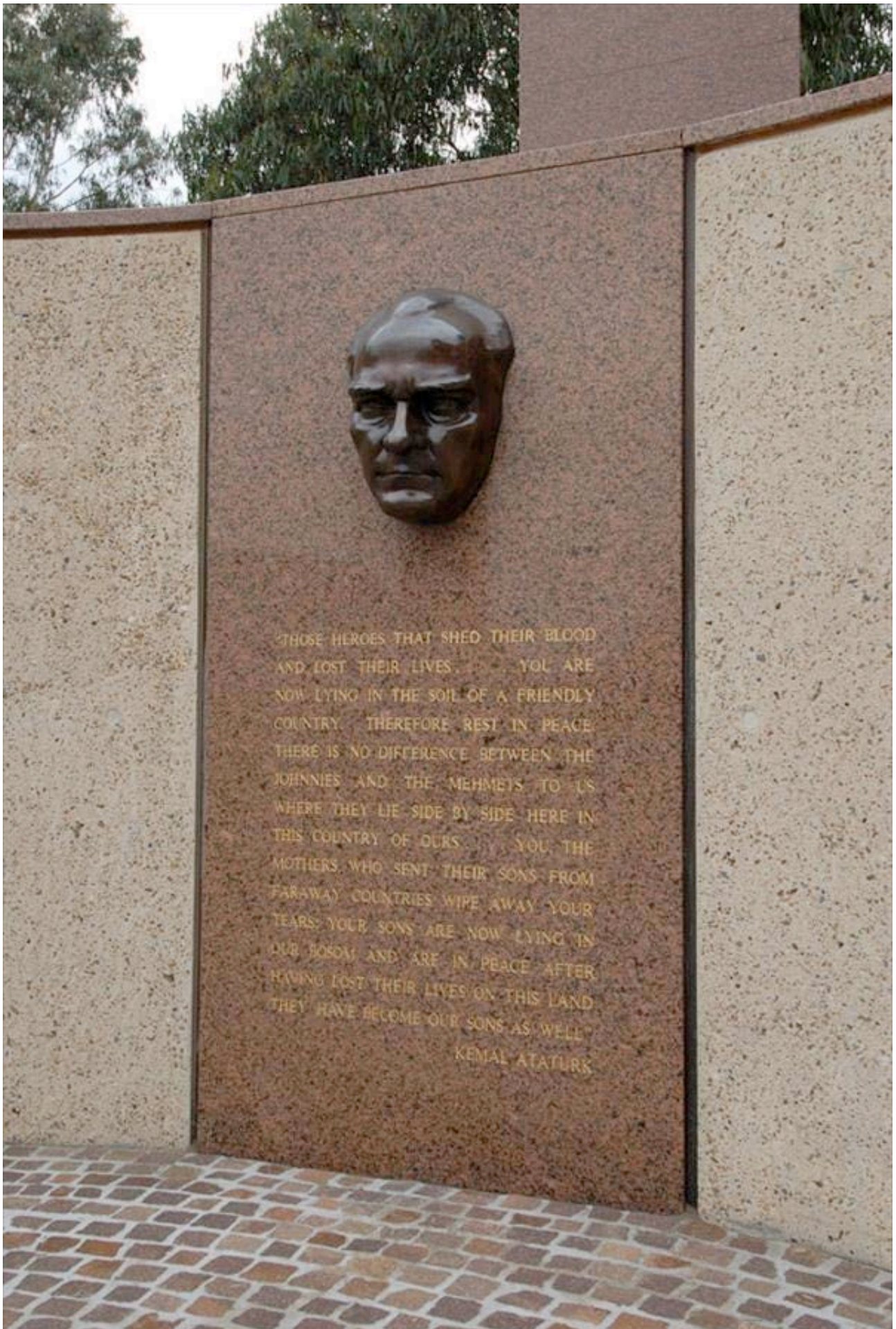
After the military coup in September 12, 1980, the Australian Government requested of Turkey to rename the place where the ANZACS set foot on Gallipoli as ANZAC COVE and to have it written as such on all official maps of Turkey; in return, Turkey requested a statue of Atatürk to be erected in an appropriate place in Australia named after Atatürk. In line with mutual requests, these words were officially placed, both in the inscription on the monument erected in the place Gallipoli that was renamed as ANZAC COVE, and on the monument constructed in Australia, accompanied by **1934** and the signature **K. Atatürk**.

Inscription with Atatürk's signature on the monument erected in the "Anzac Cove" in Gallipoli.

Inscription on the Ataturk monument in New Zealand's capital Wellington.

Inscription on the Ataturk monument in Australia's capital Canberra.

In the research I have conducted since 2005 related to these words that are claimed to belong to Atatürk, I have found that the statement included in the inscriptions on the monuments reading **"there is no difference between the (invading) Johnnies and Mehments (who defended their country) to us"** does not belong to Atatürk.

The speech that Atatürk had Şükrü Kaya read was dated **1931**, not **1934**. The fact that the Minister of Interior Şükrü Kaya was to go to Çanakkale to deliver a very important speech at the Gallipoli Mehments Monument was announced in the Cumhuriyet newspaper of August 17, 1931.

SEKİZİNCİ SENE — No. 2614

PAZARTESİ 17 AGUSTOS 1931

Cumhuriyet

ABONE ŞERAHİ

MÜDDET	TÜRKİYE İÇİN	HABİC İÇİN
Seneligi	1400 Kr.	2700 Kr.
6 Aylığı	750 Kr.	1450 Kr.
3 Aylığı	400 Kr.	800 Kr.

Nispeti her yerde
= 5 Kuruştur =

Dahiliye Vekili Çanakkale Şehitlerini Ziyarete Gitti

Buğday mes'esi Fransa'da ve bizde

9 ağustos tarihli Tan (Le Temps) gazetesinde (Paris'te ekmeğin fiatı) serlevhası altında şu bir kaç satırı okuduk:

«Buğday ve un piyasaları mütte-
nasir olarak Seine eyaletinde ek-
mek fiatı yarıya kadar gününden-
cibaren beher kiloda 2,40 franktan
«230 franga indirilecektir».

Dahili ihtiyacına tamamen kifa-
yet etmemekle beraber Fransa es-
asen çok buğday ithal eden bir zi-
raat memleketidir. Yukarıki fiat -
ları bizim paramıza tevsiye edecek
olursak 2 frank 40 santim 19 bu-
çuk ve 2 frank 30 santim de 18
buçuk kuruş kadar bir şey olduğu-
nu görürüz. Bu fiatlar da kilo üze-
rindendir. Demek ki bir ziraat mem-
leketi olan Fransa'da ekmeğin fiatı
Türkiye'ye nisbetle ilâkalî bir mîsâl
fazladır. Buğday ve un fiatları da
ona göre tabii. İthalatı serahiti ise
behemehâl bizimkine nisbetle lâ -
akal 3-4 misli fazla randman vere-
cek surettedir.

Eğer vaziyet serbest bırakılırsa
dünya buğday fiatları ekmeğin be-
her kilosunu Fransa'da dahi 6-7 ku-
ruş yedirecek halde iken ne için
orada ekmeğin beher kilosu ilâkalî
18 kuruştur, ve bu hal nasıl böyle
temin olunuyor?

Bu halin nasıl böyle temin olun-
duğunu anlatmak için orada temin
olunan bu halin kâfi görülmemekte
olduğunu söylemek daha müstah bir
ifade teklif etse gerekirdi. Filhakkâ
Fransa'da buğday yetiştiren çiftçiler
lehine temin olunan bu vaziyeti kâfi
görmeyen kimseler vardır, ve mes'ale
orada dahi münakaşa mevzuudur.

Yukarıda kaydettiğimiz 9 ağustos
tarihli Tan (Le Temps) gazetesinde
si 10 ağustos tarihli nüshasında (buğ-
day mes'esi) dikkatle okunursa

**İsmet P. ile Vekiller
dün Ankara'ya gittiler**

Bugün Heyeti Vekile Ankara'da to-
planacak ve bir kısım işlere bakacaktır

**Balkan Hariciye
Nazırları içtima**

Teşrinievvelde İstanbul'da toplanacaklar

**Dahiliye Vekili dün
Çanakkale'ye gitti**

Vekil B. şehitler abidesini ziyaret ve
mühim bir nutuk irat edecektir

MEMLEKET MEKTUBU

Gene buğday mes'esi

Bağyazıcı efendi!

Oldum olasıya için içinde bulunduğum-
uz için buğday mes'esinde Ziraat Ban-
kasının borce mukabil ayıran mal habul
etmesi kâzıranın nihayet nifaz münser
olmak üzere ne gitti tehir safahatından
geçtiği aralıktaki şu arz ve hikâye ede-
yim:

Evveldi Ziraat Bankası piyasadaki mu-
ayyen bir fiat ile mal kâdınarak fiatın
bu raddelerde durmasını temin edecek
maddiki. Böyle olsa belki bu tedbirin
bir faydası olurdu.

Fakat böyle olunca da Ziraat Bankası
soralı bir yükümlüğe alması olacağı bu
buğdayları ne yapacaktır? Biliyoruz ki
rızın satarak kendinin açık vermesi ih-

Alışır hafriyatında çıkan âsar

Çanakkale şehitlerini

Dahiliye Vekili Şükrü Kaya B. Çanakkale şehitlerini
ziyaret edecektir ve şehitlerin abidesini ziyaret edecektir

Evveldi akşam Yalova'dan şeh-
rimize geldiğini yazdığımız Dah-
iliye Vekili Şükrü Kaya Bey ve
Umum Jandarma kumandanları Ka-
zım ve kolordu kumandanları Ali
Hikmet Paşalar «Gülce-
mal» vapur ile dün saat iki buçuk-
ta şehrimizden Çanakkale'ye mü-
teveccihen hareket etmişler ve

Çanakkale şehitlerinin
abidesini ziyaret etmişlerdir.

(Mabadi 2 üncü sahife)

Cumhuriyet Newspaper, 17/08/1931.

Indeed, Şükrü Kaya, went to Çanakkale on **August 25, 1931** as announced and delivered a speech at Kemalyeri. The full script of this speech was made public to the world by the state's official news agency Anadolu Ajans through the newspapers of August **26, 1931**- having it coincide with the anniversary day of the Great Attack.

The news item in the Hakimiyeti Milliye newspaper that published the whole text of the speech reads:

**Patriotic Speech by the Minister of Interior at Kemal Yeri
at the Point Where Mustafa Kemal Saved Çanakkale.**

Gallipoli, 25 (A.A.) – The Minister of Interior Mr. Şükrü Kaya has come to Maydos from Imbros by Peykişevket torpedo boat in the company of Army Corps Commander Ali Hikmet Pasha and G. Gendarmerie Commander Kazım Pasha and has disembarked and arrived at Kemalyeri. With the president, the Minister has placed a wreath at the **Mehmet Monument** in the name of the Prime Minister and the Parliamentary Speaker, as well as in their own names, and that of the Republic police and gendarmerie.

It is said that the delegation to arrive in Çanakkale on August 27 will also visit Kemalyeri.

The Minister and his company have come to Gallipoli by automobile. They will spend the night here and go to Yalova tomorrow by Peykişevket.

Dahiliye Vekilinin Kemalyeri,nde Vatanperverane Bir Hitabesi.

Mustafa Kemal'in Çanakkaleyi Kurtardığı Noktada.

Gelibolu, 25 (A. A.) — Dahiliye Vekili Şükrü Kaya B. bugün refakatlerinde Kolordu Kumandanı Ali Hikmet ve U. Jandarma Kumandanı Kazım Paşalar olduğu halde Peykışevket torpidosu ile İmroz adasından Maydos'a gelmişler ve Karaya çıkarak Kemalyeri'ne gitmişlerdir. Vekil B. Mehmetçik abidesine Reisicumhur Hazretleriyle Başvekil ve Meclis Reisi Paşalar Hazreti namına birer çelenk koydukları gibi kendi namlarına ve Cümhuriyet polis ve jandarması namına da birer çelenk vazetmişlerdir.

Ağustosun 27'inde Çanakkaleye gelecek heyetin de Kemalyeri'ne çıkarak ziyarette bulunacakları müstahberdir.

Vekil B. refakatindeki zevat ile birlikte otomobille Gelibolu'ya gelmişlerdir. Geceyi burada geçirecekler ve yarın Peykışevket'e Yalova'ya gideceklerdir.

Maydos, 26 (A. A.) — Dahiliye Vekili Şükrü Kaya bey bugün Kolordu Kumandanı Ali Hikmet ve Umum Jandarma Kumandanı Kazım Paşalarla birlikte Kemalyerini ziyaret etmiştir. Dahiliye vekili bey burada aşağıdaki nutku irat etmiştir:

— Arkadaşlar,

Üzerinde bulunduğumuz nokta kürei arzın meçhul her hangi bir noktası idi. Halbuki biz bugün buraya tanınmış meşhur bir mevki olduğunu düşünerek geldik. Bu nokta ne münasebetle tanınmış ve ne diye coğrafi ve askerî haritalarda muayyen isim almıştır: Kemalyeri! Bilhassa asker arkadaşların karşısında bunu izah teşebbüsünde bulunmak istemem. Her türlü izahlar bittabi onlara aittir. Fakat ben de bu yere ismi verilmiş büyük adamın yakın arkadaşı olmak iytibariyle önden işittiğim bir hatırayı esas tutarak üzerinde bulunduğumuz yerin, Kemalyerinin ne olduğuna dair bir kaç kelime söylemek istiyorum.

Efendiler, üzerinde bulunduğumuz bu noktadan deniz kenarına kadar olan mesafeyi, hep beraber görüyoruz. Bu dar sahada tarihte malûm olan büyük kuvvet karaya çıktı. En aşağı iki üç kilometre cepbede yarıldı. Bu vaziyette henüz üzerinde bulunduğumuz noktada Büyük Türk evladı Kemal o geniş düşman cephesinin sol canahında ufak bir kuvvetle göründü. Orada cephanesi kalmamış neferlere süngülerini kullanarak işe başladı. Bu teşebbüs muvaf-

fakiyetle ilk eserlerini gösterdi. Türkün Büyük ve sevgili evladı Mustafa Kemal o gece çok uğraştıktan ve her hangi bir fatihin kolaylıkla karşı duramayacağı felâket işaret eden vaziyetleri yendikten sonra karanlık bir gecenin sabahında kendisini bu noktada gördü, ve bu noktanın yüksek Türk talini kurtaracak mevki olduğuna karar vererek burada kaldı. Bu nokta Mustafa Kemal'in çok faik düşman kuvvetlerini mağlup ederek geriye püskürttüğü ve nihayet onları bütün takviyelerine rağmen yerinde durdurduğu bir Kumandanı yeridir. Bir Türk Kumandanının Türk talini yükseltmek için münasip gördüğü kumanda yeridir. Ben asker değilim, fakat bilirim ki bu yerden, bu Kemalyerinden, garbin bütün ufuklarına karşı, bütün bütün denizlerinde en büyük zannolunan kuvvet ateşlerine karşı bu noktadan sadır olan Türk iradesi bugün kü Türkiyeyi kurtarmış olan faalîyetlerin ilk yeri olmuştur. Bu itibarla burada bulunmaktan ve gördüğümüz bu yüksek hatırayı burada yad etmekten çok memnun ve bahtiyarım.

Bizim bu yerde kıymetli hatıraları yad ederek mütehasis olmamız ve bu yere ismini veren Büyük Türkün bu memleket ve Türklere yaptığı büyük eserleri hatırlayarak minnettar olmamız gayet tabiidir. Şeref ve iftiharla görüyoruz ki, bu yerin karşısında en büyük (Devamı 4 üncü sayfada)

Dahiliye Vekilinin Bir Hitabesi.

(Baş tarafı 1 inci sayfada)

kuvvet ve kudret göstermiş olan büyük devletler de bu Kemalyerine ve bu yere ismi verilmiş olan Büyük Türkü hümmetle takdirle bahmaktadırlar. Ben bu noktada yalnız bütün hassasiyetimin ifadesi olarak tek bir cümle söylemekle iktifa edeceğim:

«Vatanın müdafaası için burada aziz kanlarını döken Türk çocuklarına ebedî minnetler.»

Bu büyük kahramanlar için henüz bir abide dikilmediğini görüyorum. Bundan fazla müteessir olmak istemem. Biliyoruz ki, bu aziz kahramanların kurdukları ve korudukları yıkılmaz Türk vatanı onların hatıralarını daima taziz ettirecek ifade ve manzarası cihan şumul, en yüksek bir abidedir.

Karşıda da bizimle harpetmiş insanların mezarlarını ve abidelerini görüyoruz. Orada yatanları da takdir ederiz. Medeniyet tarihi varın karşı karşıya yatanlardan hangisinin fedakarlığını daha haklı ve daha insani bulacak ve daha ziyade takdir edecektir. Tecavüz etmiş olan onların abidelerini mi, yoksa vatanını müdafa eden kahramanların halâ el uzatılmamış mukaddes taş ve toprak halinde, bırakılmış olan bu izleri bu kahraman izlerini mi? kati hüküm medenî beşeriyetin insani takdirine emniyetle bırakabiliriz. Yalnız şunu tespit etmek isterim ki biz Türklere mazinin her türlü manasız, mantıksız girift eziyetlerini unutarak yeni bir hayat yaratmışımıza kaniiz. Bu hayat Türkün ilk ve medenî hayatının alemşümül manası ihtiva eden bu kanaatimiz, filiyatımızla da sabit olmuştur. Karşımızda mezarlar bırakan milletler bizim bu samimi ve çok yeni mahiyette noktaî nazarı-

mızı iyi telakki ederlerse bu karşılıklı mezarlar aramızda kin, husumet ve ölmez hisleri yerine muhabbet, dostluk temin eder. Ben, mensup olduğum Türk ictimai heyetinin kurduğu Cümhuriyet hükûmetinin mesul bir adamı olarak arz ederim ki, Türk milleti bu karşılıklı abidelere hümmetle bakar ve iki tarafın ölümlerini rahmetle yadederken dimağında ve vicdanında yaşayan samimi temenni: Bu ölü abidelerinin bir daha rekz olunmaması, bilakis bunları kuranlar arasında insanlık münasebetlerinin, insanlık bağlarının yükselmesidir.

Hakimiyeti Milliye newspaper, 26/08/1931.

Maydos 26 (A.A.) — Today, the Minister of Interior Mr. Şükrü Kaya visited Kemalyeri together with Army Corps Commander Ali Hikmet and General Gendarmerie Commander Kazım Paşalar. The Minister of Interior delivered the following speech here:

- "Friends,

The point we are standing was just any unknown point of the world. Yet, today we came here thinking that it is a well-known, famous place. For what reason did this place become known and did it receive the special name on geographical and military maps: Kemalyeri! I would especially not attempt to explain this in front of our friends from the military. All explanations of course belong to them. However, I would like to say a few words on what Kemalyeri, the place we are now, is, based on an anecdote that, as a close friend, I heard from the great man whose name was given to this place.

Gentlemen, we can all see the distance from this point to the shore. Onto this narrow strip of land, the greatest force in history disembarked. It spread over a battlefront of at least two, three kilometers. Under these conditions, the Turkish descendant Kemal appeared with a small force right at this point at the left of this broad enemy battlefront. He started off by making his foot soldiers, who had run out of ammunition, use their bayonets. This attempt yielded its first successes. After the great and beloved descendant of the Turks, Mustafa Kemal, had struggled at night to win over a situation that pointed at a disaster that no conqueror can easily stand up against, he woke up in the morning after a dark night to find himself at this point, and, deciding that

this was the point that would save the high Turkish fate, stayed here. This point is the Commander's post from which Mustafa Kemal defeated many superior enemy forces, made them retreat, and finally made them stay where they were, despite all their following reinforcements. This is the commander's post that a Turkish Commander saw fit to heighten the Turkish fate. I am not a soldier, but I know that the Turkish resistance that emanated from this point, this Kemalyeri, against all the horizons of the west, against the firing of the supposedly greatest force of all seas of the west, is **the first of the actions that saved today's Turkey in this first place**. Therefore, I am happy and elated to be here to think of this high memory we see here.

It is quite natural that we are moved by remembering the valuable memories and that we are grateful to the great Turk this place was named after while thinking what he did for the Turkish nation and of the great works he created for the Turks. With honor and pride do we see that the great states who fought with the greatest force and might against this place look with respect and appreciation at Kemalyeri and the great Turk that it was named after. At this point, I will content myself with one sentence to express my whole emotionality:

"Endless gratefulness to the Turkish youth who shed their blood to save the fatherland."

I see that for these big heroes no monument has yet been erected. I would like not to be grieved by this. We know that the indestructible Turkish state that these glorious heroes established and protected is the highest monument of universal nature that will always make them be remembered with love.

Across we see the graves and monuments of the warriors that fought us. We also appreciate those that rest there. **Tomorrow, the history of civilization will judge those lying opposite each other and determine whose sacrifice was more just or humane and who to appreciate more: The monuments of the invaders, or the untouched traces of the heroes left here in the form of sacred stones and soil, these traces of heroes.** We can safely leave the final judgement to the humane evaluation of civilized humanity. However, I would like to point out that we Turks are confident that, forgetting the meaningless, irrational, intricate tortures of the past, we have created a new life, this view that includes the Turks' first and universal meaning, has been set in stone with our actions as well. If the nations that left graves opposite us, consider our sincere and new viewpoint well, these graves that face each other will ensure conversation and friendship between us instead of hatred, animosity, and feelings of conflict. As a person responsible in the government of the Republic, which was established by the Turkish social committee I am a member of, I propound that while the Turkish nation looks with respect at these monuments and remember the dead of both sides, the **sincere wish** that lives in their mind and conscience is **for such death monuments never to be erected again, on the contrary, to heighten the human relations and human bonds between those who erected them.**

* * *

As is seen, the words engraved years later onto the monuments **with Atatürk's signature and that equate the invading Johnnies to the fatherland defending Mehments** do not exist in the speech that **Şükrü Kaya delivered beside the Mehments Monument in Çanakkale in 1931** and which he, in the interview published in 1953, explains **to have been written by Atatürk himself**. On the contrary, in the speech, the Anzac troops, etc. that disembarked in Gelibolu in 1915 are referred to as **"enemy front", "enemy forces", "the invaders"**; while Mehments are referred to as **"heroes defending their country"**; and the world is asked the following question: **"Tomorrow, the history of civilization will judge those lying opposite each other and determine whose sacrifice was more just or humane and who to appreciate more: The monuments of the invaders (Johnnies-C.Ö.), or the untouched traces of the heroes left here in the form of sacred stones and soil, these traces of heroes (Mehments-C.Ö.)?"** in order to emphasize that the **aggressive, invading Johnnies are not held equal with the Mehments defending their country**; the words **"never to erect dead monuments"** expresses the wish **not to erect monuments in Çanakkale for Anzac soldiers, etc., who are defined as "dead"**.

This is the truth.

(to be continued)

* * *

[NOTE: In this article, I have tried to leave aside my feelings as much as possible, and to only present **information and documents** for the reader to interpret. However, the sensitive reader who analyzes Atatürk's speech on the Anzacs delivered by Şükrü Kaya, and the statement that is claimed to belong to Atatürk when it is not, will sense the turmoil in my heart when I discovered the alterations that make Atatürk appear to equate the invading Johnnies to the Mehments defending their country.]

ⁱ Uluğ İğdemir, "Atatürk and the Anzacs", Turkish Historical Society Publications, Ankara 1978, p. 8, 14.

ⁱⁱ Uluğ İğdemir, *ibid.*, p. 10.

ⁱⁱⁱ The inscription on the monument reads: "Those heroes that shed their blood and lost their lives... You are now lying in the soil of a friendly country. Therefore rest in peace. **There is no difference between the Johnnies and the Mehmets to us where they lie side by side here in this country of ours**... You, the mothers, who sent their sons from faraway countries wipe away your tears; your sons are now lying in our bosom and are in peace, after having lost their lives on this land they have become **our sons** as well." Atatürk, 1934